

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/130/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112224586
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8112224586.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Advokátska kancelária, Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: A. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., V. K. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 3.576,46 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8C/401/2012-153 zo dňa 20.2.2015, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvého stupňa.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd rozsudkom zo dňa 3.9.2013 č.k. 8C/401/2012-76 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia 3.574,46 eur spolu s príslušenstvom titulom nezaplateného zostatku spotrebného úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobcu s odôvodnením, že žaloba na súde bola podaná po uplynutí premlčacej doby. Súd splátkovú dohodu zo dňa 10.3.2009 a dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.6.2011 vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku a uzavreté v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti.

Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 14.5.2014 č.k. 14Co/136/2013-107 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd uložil prvostupňovému súdu povinnosť v ďalšom konaní doplniť dokazovanie a riadiť sa právnym názorom vysloveným vo vyššie označenom uznesení, ktorým je súd prvého stupňa viazaný, výsledky celého konania náležite zhodnotiť a až nasledovne opätovne rozhodnúť (zodpovedajúc aj aplikácii § 153 ods. 1 O.s.p.) o podanej žalobe.

Následne súd prvého stupňa v súlade s pokynom odvolacieho súdu doplnil dokazovanie a rozsudkom zo dňa 20.2.2015 č.k. 8C/401/2012-153 žalobu zamietol. Zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci uzavrel právny predchodca žalobcu dňa 16.11.2007 so žalovanou Zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 3.319,39 eur a ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach. Jedná sa o úver spotrebiteľský, na ktorý sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona o spotrebiteľskom úvere a zákona o ochrane spotrebiteľa. K zosplateniu úveru došlo dňa 24.2.2009, tak ako to vyplýva z oznámenia právneho predchodcu žalobcu, ktorý adresoval žalovanej. V žalobnom návrhu uvedený skorší dátum (23.1.2009) bol dôsledkom chyby v písaní pri vyhotovení žalobného návrhu zo strany žalobcu. Žaloba na súde bola podaná dňa 10.8.2012. Súd preskúmal žalobcom predloženú splátkovú dohodu, ktorú uzatvorila

žalovaná s právnym predchodcom žalobcu, podpísanú žalovanou dňa 10.3.2009 (č.l. 142 spisu) a Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorú uzatvorila žalovaná so žalobcom dňa 21.6.2011 (č.l. 122 spisu) a dospel k záveru, že v obidvoch prípadoch sa jedná o formulárovú dohodu, ktorá bola predložená žalovanej ako spotrebiteľovi, ktorý nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť jej obsah. V obidvoch prípadoch obsahom predtlačeneho formulára je okrem dohody o splátkach a uznaní dlhu, ktorý predstavuje jednostranný úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, aj rozhodcovská doložka. Z obsahu dohôd nie je zrejmé, aby žalovanej boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená uznanie dlhu. Ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalovaná ako priemerný spotrebiteľ nemala v čase podpisu uznania dlhu v obidvoch prípadoch vedomosť o zmene právneho režimu premlčania v jej neprospech, táto zmena jej zo strany žalobcu, resp. osoby ním poverenej vysvetlená nebola. Zákaz zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľa priamo vyplýva z ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O skutočnosti, že žalobca pri podpise uznania dlhu zo strany žalovanej nevyňalo zákonom vyžadovanú náležitú odbornú starostlivosť, svedčí aj skutočnosť, že napriek existencii uznania dlhu zo strany žalovanej v zmysle dohody z 10.3.2009, opakovane toto uznanie dlhu nechal žalovanú podpísať v dohode z 21.6.2011. Nevynaložením náležitej odbornej starostlivosti je nepochybne aj vyhlásenie žalovanej o vedomosti o premlčaní dlhu, ktorý v čase podpisu dohody premlčaný vôbec nebol. Odborná starostlivosť nebola zo strany žalobcu dodržaná ani pri postupe uzatvárania predmetných dohôd. Kým v prvom prípade si žalovaná vôbec nedokázala spomenúť na to, že dohodu o splátkach uzatvorila a dokonca sponyhojala aj svoj podpis na nej, v druhom prípade dohodu podpisovala narýchlo na chodbe, bez možnosti podrobne sa oboznámiť s jej obsahom, nemala dioptrické okuliare, ktoré nevyhnutne potrebuje na čítanie, aby si zmluvu prečítala. Zo strany osoby vystupujúcej v mene žalobcu jej bol daný na výber buď podpis formulára ako celku alebo jeho nepodpísanie, ktoré by malo za následok splatnosť celého dlhu naraz. Postup žalobcu ako aj jeho právneho predchodcu pri zabezpečovaní prejavu vôle žalovanej o uznaní dlhu zo strany žalovanej preto súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku. Pretože žalovaná, ako aj vedľajší účastník na strane žalovanej vzniesli námietku premlčania, preskúmal oprávnenosť tejto námietky a dospel k záveru, že je dôvodná vzhľadom k neplatnosti žalobcom predložených formulárových dohôd, obsahom ktorých je okrem iného aj uznanie dlhu, ktoré by v prípade jeho platnosti a v súlade s predpismi o spotrebiteľskom práve premlčaciu dobu predĺžili.

O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p. tak, že o ich náhrade rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Namieta nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Poukazuje na to, že tak jeho právny predchodca, ako aj on sám, v čase, keď nemožno hovoriť o premlčaní pohľadávky, umožnili žalovanej splácať pohľadávku v splátkach. Obsahom týchto dohôd je jednak uznanie záväzku zo strany žalovanej a jednak zmena v obsahu záväzku dohodou zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že žalovanej je umožnené splácať záväzok v splátkach. Odvolateľ zastáva názor, že žalovaná po tom, čo sa oboznámila s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznala. K podpisu Dohody nebola žiadnym spôsobom donútená. Žalobcovi nie je ani z výpovedí svedkov zrejmé, ako súd dospel k záveru o nekalosti obchodnej praktiky v podobe uzatvárania dohôd o splátkach a uznaní dlhu, čo navodzuje dojem, že súd považuje už len samotný inštitút takejto dohody zo strany žalobcu ako nekalú obchodnú praktiku. Na tomto mieste dáva do pozornosti odvolacieho súdu, že za platnú vyhodnotilo Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach už viacero krajských súdov, medzi inými aj samotný Krajský súd v Prešove napr. v rozhodnutiach sp. zn. 9Co/64/2013 zo dňa 30.9.2014, sp. zn. 17Co/55/2013 zo dňa 7.5.2013, 5Cob/36/2011 zo dňa 13.3.2012, ako aj Krajský súd v Žiline v rozhodnutí sp. zn. 7Co/79/2013 zo dňa 27.3.2013 a pod. Rovnako sa nestotožňuje ani s aplikáciou 3-ročnej premlčacej podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko sa v predmetnej veci jedná o tzv. absolútny obchod, čo znamená, že tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa spravuje Obchodným zákonníkom. To znamená, že aj v otázke premlčania je na daný vzťah potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, a to 4-ročnú premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť dňa 24.2.2009 a uplynula dňa 24.2.2013, pričom žaloba bola podaná 10.8.2012, teda v premlčacej dobe. V tejto súvislosti poukazuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6MCdo 4/2012, ktoré jednoznačne uvádza, že na zmluvu o úvere sa aplikuje 4-ročná premlčacia doba podľa Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov a obdobný právny názor zaujali aj viaceré krajské súdy SR. Navrhuje preto odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok preskúmal a v zmysle ustanovenia § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu žalobcu v plnom rozsahu. Uplatňuje si aj náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že žalobca podal odvolanie proti rozsudku zo dňa 3.9.2013, ktorý mu bol doručený dňa 3.9.2013, ktorý mu bol doručený dňa 11.10.2013, avšak uvedené rozhodnutie už bolo uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.5.2014 č.k. 14co/136/2013-107 zrušené, preto navrhol, aby súd postupom podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. e) O.s.p. odvolanie žalobcu odmietol, pretože rozhodnutie, proti ktorému smeruje zaniklo inak. Ak by odvolací súd napriek uvedenému o podanom odvolaní rozhodoval, poukázal na neopodstatnenosť tohto odvolania. Svoj názor opiera o právnu úpravu novelizovaného ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá explicitne uzákonila prevažujúcu prax všeobecných súdov SR a v zmysle ktorej sa na všetky spotrebiteľské právne vzťahy prednostne použije občianskoprávna úprava pred úpravou obchodnoprávnou, a to vrátane otázky premlčania. V tejto súvislosti poukázal na aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.4.2015 sp. zn. 3MCdo/12/2014. V odvolaní žalobcu poukazuje aj na Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorej mala žalovaná uznať svoj záväzok. Ako však uviedla spotrebiteľka, podpisom tejto dohody chcela dosiahnuť len možnosť splatiť svoj dlh v splátkach O ostatných inštitútoch zakomponovaných do formulárovej dohody nevedela. Dohodu podpisovala na chodbe. Žalobca podsúva spotrebiteľom na podpis zdanlivo výhodné „splátkové kalendáre“, pričom jeho jediným cieľom je predĺženie vymožitelnosti pohľadávky. Prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vysporiadal s nekalou obchodnou praktikou žalobcu pri podpise formulárovej dohody, s nedostatkom odbornej starostlivosti žalobcu pri zakomponovaní vedomosti spotrebiteľa o premlčaní v čase, kedy pohľadávka premlčaná nebola a predmetnú dohodu posúdil ako neplatný právny úkon. K rovnakým záverom došiel, aj vo vzťahu k druhej Dohode, ktorú v konaní predložil žalobca. Rovnako nemožno opomenúť ani nekalú prax žalobcu, ktorý podsúnil spotrebiteľke v snahe predĺžiť vymožitelnosť svojej pohľadávky, hneď dve formulárove dohody. V tejto súvislosti dáva do pozornosti odvolacieho súdu aktuálne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.3.2015 sp. zn. 8MCdo/1/2014, týkajúce sa posúdenia platnosti resp. neplatnosti posudzovanej Dohody. Zároveň poukázal na skutočnosť, že aj všetky odvolacie súdy na Slovensku dešifrovali nekalú obchodnú prax žalobcu pri podpise formulárovej Dohody a posúdili ju ako neplatný právny úkon, pričom príkladmo uviedol niektoré rozhodnutia viacerých krajských súdov. Navrhol, v zmysle argumentácie uvedenej v bode I, aby odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol ako neprípustné. Pre prípad, že krajský súd odvolanie žalobcu neodmietne, navrhol, aby odvolací súd žalobcom napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 10 ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p.. Bol teda viazaný rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, nad rámec ktorých nebol oprávnený ani povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať. Výnimkou by boli len prípadné vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podané odvolanie bolo pritom prejednané bez nariadenia pojednávania zodpovedajúco ust. § 214 ods. 2 O.s.p.. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia odvolací súd zodpovedajúco ust. § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p. uverejnil na úradnej tabuli súdu, aj na internetovej stránke súdov SR.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať rozsudok z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O.s.p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

V prvom rade je potrebné uviesť, pokiaľ konštatoval vedľajší účastník, že žalobca podal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Prešove 8C 401/2013 zo dňa 3.9.2013, ktoré zaniklo inak (bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.5.2014 č.j. 14Co/136/2013), že z odvolania žalobcu (z jeho dôvodov) doručeného prvostupňovému súdu dňa 17.4.2015, vyplýva, že toto odvolanie smeruje proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8C/401/2012-153 zo dňa 20.2.2015 a žalobca zrejme len omylom (v úvode odvolania) nesprávne uviedol, že podáva odvolanie proti rozsudku 8C/401/2012 zo dňa 3.9.2013.

Podľa § 41 ods. 2 O.s.p. každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Vychádzajúc z obsahu žalobcom podaného odvolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.) mal odvolací súd za to, že dátum rozhodnutia súdu t.j. 3.9.2013, uvedený v úvode odvolania žalobcu, bol len dôsledkom chyby v písaní pri jeho vyhotovení a odvolanie preukázateľne smeruje proti rozsudku prvostupňového súdu č.k. 8C/401/2012-153 zo dňa 20.2.2015. Preto odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

V predmetnej veci ani žalobca nespochybnuje, že ide o nároky zo spotrebiteľskej zmluvy.

Za takéhoto stavu bolo rozhodujúcim pre rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej veci vyriešenie otázky posúdenia platnosti Splátkovej dohody zo dňa 10.3.2009 a Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.6.2011 (ďalej len „Dohoda o uznaní“), ako aj posúdenie, či v prejednávanej veci malo byť premlčanie práva byť posudzované podľa ustanovení Obchodného alebo Občianskeho zákonníka, ako zásadných odvolacích námietok žalobcu pri výhradách proti rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že obsah Splátkovej dohody zo dňa 10.3.2009 a Dohody o uznaní nemožno posúdiť ako relevantné uznanie dlhu vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere zo dňa 16.11.2007, k zosplatneniu ktorého došlo dňom 24.2.2009, s vplyvom na dĺžku premlčacej doby

S dôvodmi rozsudku prvostupňového súdu sa odvolací súd stotožňuje a tieto len dopĺňa.

V súvislosti s posudzovaním platnosti vyššie uvedených dohôd je potrebné prihliadnuť predovšetkým na to, akým spôsobom tieto úkony dlžníka - spotrebiteľa vznikli. Žalobca, zjavne práva znalý, dal žalovanej v oboch prípadoch podpísať ním vopred pripravené formuláre, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach (ktorý dlžníka môže „motivovať“ k podpisu listiny), vložil aj pre neho zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku. Na platnosť takéhoto právneho úkonu - uznania záväzku je potrebná písomná forma, prísľub zaplatenia dlhu a špecifikácia dlhu s uvedením jeho dôvodu a výšky, avšak samotné splnenie týchto náležitostí nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je podložené tiež slobodnou vôľou konajúcej osoby smerujúcou ku vzniku práv či povinností z neho vyplývajúcich. Takto vopred predformulovaná Dohoda nemôže byť pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľná a určitá, pretože inštitút uznania záväzku, premlčanie, prípadne rozhodcovská doložka, ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov nezrozumiteľnými kategóriami. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za ktorých žalovaná predmetné dohody podpisovala, keď nemala vedomosť, že podpisuje aj uznanie záväzku, možno prísť len k záveru, že pri uznávacom prejave absentovala slobodná vôľa žalovanej takýto jednostranný právny úkon urobiť. Splátková dohoda zo dňa 10.3.2009 vo vyčíslení celkovej výšky dlhu obsahuje len odkaz na číslo zmluvy. Nešpecifikuje, aký je dlh na istine, úrokoch z úveru, úrokoch z omeškania, prípadne výšky uplatňovanej zmluvnej pokuty, či iných nárokov spojených so zosplatnením úveru. Toto je na ujmu určitosti, zrozumiteľnosti právneho úkonu s čím sú spojené dôsledky dané v ust. § 37 ods. 1 Obč. zák.. Dohoda z 10.3.2009 a Dohoda o uznaní zo dňa 21.6.2011 sú tak pre svoju neurčitosť, nezrozumiteľnosť a nedostatok prejavu vôle, ako právne úkony v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné a preto nemohol nastať ani právny následok uznania záväzku vyplývajúci z ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Následne, keďže nedošlo k platnému uznaniu záväzku žalovanou, nemožno vo vzťahu k premlčaniu práva, aplikovať ustanovenie § 110 ods.1 Občianskeho zákonníka t. j. desať ročnú premlčaciu dobu.

Ak Splátková dohoda zo dňa 10.3.2009 a ani Dohoda o uznaní zo dňa 21.6.2011 nemohli privodiť účinky spojené s aplikáciou § 110 ods. 1 Obč. zák., potom je dôvodnou námietka premlčania uplatnená žalovanou a vedľajším účastníkom. Ak žaloba bola podaná na súd 10.8.2012, potom je nárok premlčaný a preto nebolo možné žalobcovi premlčaný nárok priznať. Správne preto aj súd prvého stupňa žalobný návrh i pre námietku premlčania zamietol.

Nie je dôvodná ani odvolacia námietka žalobcu, že v prejednávanej veci malo byť premlčanie práva posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka.

Podľa § 52 ods. 2 Obč. zák. (v znení účinnom od 1.5.2014) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy,

ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Citované ustanovenie nadobudlo účinnosť 1.5.2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou je, nemajú prechodné ustanovenia, to znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Prvostupňový aj odvolací súd tak pri rozhodovaní v predmetnej veci museli brať na zreteľ citované ustanovenie § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka. Uvedený postup oboch súdov korešponduje aj s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom SR vo veci sp. zn. 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.4.2015. Najvyšší súd SR v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že: „ ... je zrejmé, že ak by Najvyšší súd SR zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvého stupňa (opäť) posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktoré generálny prokurátor navrhuje zrušiť.“

Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku prvého stupňa.

Odvolací súd v tomto svojom rozhodnutí sa neodchýlil už od aktuálne jednotnej praxe posudzovania úkonov veriteľa a dlžníka, ktoré mali za účel privodiť zmenu plynutia premlčacej doby. Len príkladom možno odkázať na uznesenie Krajského súdu v Trnave 10Co/126/2012-132 z 30.10.2013, 23Co/46/2013 z 30.9.2013, rozsudok Krajského súdu v Žiline 9Co/514/2013 z 29.11.2013, či viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (17Co/120/2012 z 29.11.2012, 19Co/87/2012 z 20.12.2012, 16Co/138/2013 z 30.9.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR 3MCdo 12/2014 z 21.4.2015) alebo rozsudok Krajského súdu v Bratislave 6Co/210/2013 zo 16.12.2013.

Preto podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny, pričom v ostatnom odkazuje na správne dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Prvostupňový súd nerozhodol o náhrade trov konania, pretože si nechal priestor na rozhodnutie o náhrade trov konania na samostatné uznesenie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Za takéhoto stavu ani odvolací súd nerozhodoval o náhrade trov odvolacieho konania, pretože aj o týchto rozhodne prvostupňový súd samostatným uznesením (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.